

'Wij hebben offers gebracht, jullie hebben meer geleden'

Emoties komen boven op plek waar vliegtuig neerstortte

ZEGVELD | Ruim 70 jaar na het neerstorten van het Amerikaanse gevechtsvliegtuig San Antonio Rose in een weiland aan de Molenweg bezoeken nabestaanden van de slachtoffers de plek om een monument te onthullen. 'Wij hebben offers gebracht, maar jullie hebben meer geleden, zegt Marion McCormick, een zus van de omgekome soldaat Delmar Decker.

DENNIS L'AMI

„Het is erg leerzaam geweest,” vertelt McCormick terwijl ze de boerderij bezichtigt waar twee overlevenden hun heil zochten direct na de crash. „Je moet je realiseren dat wij als familie anderhalf jaar in onzekerheid hebben gezeten. Mijn broer kon vermist zijn, of ergens rondwalen. Of dood zijn, natuurlijk.”

McCormick, afkomstig uit Pennsylvania, is met haar drie kinderen naar Nederland gekomen. „Onze familie leeft zeer verspreid. Zij wonen in Texas, Wyoming en Tennessee. Dus dat we hier met zijn allen zijn is al bijzonder. Na een paar dagen musea bezoeken in Amsterdam zijn we ontzettend blij dat we zijn gekomen.”

Eén van haar zoons bevestigt haar verhaal. „Het is mooi om te zien dat jullie zo dankbaar zijn,” zegt hij. Zijn moeder kijkt ongelovig, is even stil en vertelt zichtbaar aangedaan: „Ik was veertien toen het gebeurde. Het hele land leefde zó mee met Europa. Dat soort patriottisme is er nu niet meer in de Verenigde Staten. Na de

▲ Familieleden van de bemanning van de in de oorlog neergestorte Amerikaanse bommenwerper San Antonio Rose onthullen het monument voor de omgekomen militairen. FOTO MARNIX SCHMIDT

Vietnamoorlog is oorlog een vies woord geworden, niet iets waar je anderen mee hielp.”

Dirk Heemskerk was een jongen van 10 toen het vliegtuig over zijn ouderlijk huis aan Hogebroek, tegenwoordig de Molenweg, scheerde. „De kogels vlogen in het rond,” vertelt hij. „Duitse jagers schoten op het inmiddels brandende toestel. Ik weet nog dat een buurvrouw riep 'God, ze springen eruit!' Mijn vingers trillen weer als ik het vertel.”

In het weiland komen de emoties boven. „Pas anderhalf jaar nadat het was gebeurd werd duidelijk dat mijn broer was omgekomen op deze plek. Om dan nu hier te staan...”

In het landschap is nog altijd zicht-

baar dat hier een vliegtuig is neergestort. „Zijn rechterkant raakte als eerste de grond,” weet Heemskerk nog. Inwoner Piet Brak: „Er stond nog heel lang water in dit stuk

Sinds Vietnam is 'oorlog' vies woord, niet iets waar je anderen mee hielp

–Marion McCormick

grond.” Anno 2015 herinnert een komvorm in het weiland nog aan de gebeurtenissen uit februari 1944.

McCormick weet niet of er lessen zijn te trekken uit de dood van haar broer. „Wij kenden het geluk dat er niet werd gevochten op Amerikaans grondgebied. Daarom kun je zeggen dat wij natuurlijk offers hebben gebracht door de levens van omgekomen jonge soldaten. Maar daar moet je meteen aan toevoegen dat de mensen hier nog veel meer hebben geleden. Het vond nu eenmaal hier plaats.”

„Het is goed dat er nu een monument komt. Historisch besef is nooit weg, gezien de huidige vluchtelingdiscussie,” besluit Piet Brak.